

LOUKA PLNÁ PAMPELIŠEK

Hana Marie Körnerová

Letní příběh z 90. let a bonusové fejetony

Louka plná pampelišek

Vyšlo také v tištěné verzi

Hana Marie Körnerová

Louka plná pampelišek – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Hana Marie Körnerová

LOUKA PLNÁ PAMPELIŠEK

Letní příběh z 90. let
a bonusové fejetony

Copyright © Hana Marie Körnerová, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Květuše Sajnerová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespadají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky, bez souhlasu majitele práv.

BN: 148562/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-674-7

ISBN e-knihy 978-80-7546-689-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-690-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-691-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

OBSAH

Louka plná pampelišek	7
Fejetony	121
Andulka aneb příběh se šťastným koncem	123
Jarní zamyšlení nad výchovou aneb bít, či nebít	126
Jak jsme potkali lidi – cesta do maďarska aneb „hlásit to musím“	130
Cesta do prahy	134
Dary zvané danajské	138
Vánoce	147
Šipky v jezeře aneb kýč jako bič	149
Letem světem	152
Láska, romantika a filmové srovnávání. Jo a sex	156
Prsa na míru	159
Letní úvaha o jazykových znalostech aneb mimoni na cestách	164
Miluju tě aneb úskalí vyznání lásky na dálku	173
Ta naše povaha česká aneb jeden úsměv	176
Ten sladký čas dětství...	179
Příbuzní	183
Jaro je tady	186
Vůně vánoc	189
O autorce	192

LOUKA PLNÁ PAMPELIŠEK

PROLOG

Červenec 1996

„Táhni! Táhni ke všem čertům a toho uřvanýho parchanta si vem s sebou!“

Talíř se rozkřápl o zeď těsně vedle Tereziny hlavy. Taktak stačila uhnout před hrnkem letícím hned za ním. Studené kafe jí polilo obličej, zbytek se rozpíjel do omítky. Nečekala na další a proklouzla otevřenými dveřmi do chodby. Ve chvíli, kdy na stejné dveře dopadl s dunivou ranou podnos, byla už bezpečně zamknutá v ložnici.

Papírovým kapesníkem si utřela obličej, svlékla potřísněné tričko a sklonila se nad postýlkou. Lucinka spala. Chvíli se na ni shora dívala, zatímco k ní ze vzdáleného pokoje doléhal třeskot skla, provázený praskotem rozbíjeného nábytku.

Když hluk utichl, propížíla se po špičkách chodbou a nakoukla přivřenými dveřmi do pokoje. Karel spal na gauči uprostřed neuvěřitelné změti polámaných kyttek, rozbitých květináčů a stržených záclon. Z úst mu vytékal tenký pramínek slin a z dechu se šířil nezaměnitelný lihový odér.

Odvrátila se a po špičkách se vyplížila ven.

O čtyřicet minut později ji autobus městské dopravy vyklopil před nádražím. Hodiny nad vchodem ukazovaly druhou odpolední, červencové slunce pálilo.

Kam teď? Jedním, nebo druhým směrem? Protože na světě existovala jen dvě místa, na která se v této situaci mohla uchýlit. Domů, nebo k Báře. Domů to bylo blíž. Z prvního nástupiště směr Praha. Přímé spojení, necelá hodina. K Báře o sto třicet kilometrů dál. Dva přestupy...

Chvíli bloumala po peroně, pak se rozhodla. Trochu se jí třásly ruce, když vytáčela číslo. Kež by to raději vzal táta...

„Prosím?“ Strohý ženský hlas zněl stejně odměřeně jako vždycky.

„Ahoj Kristýno, to jsem já, Tereza. Je doma táta?“

„Není.“

„A kdy se vrátí?“

„To nevím. Nejspíš pozdě, protože má poradů. Potřebuješ něco?“

„No...“ Tereza zaváhala. „Mohla bych na pár dní přijet?“

„Kdy?“

„Dneska by to asi nebylo nejvhodnější, co?“

„Dneska? Děláš si legraci? Nebo se něco stalo?“

Její tón Terezu varoval.

„Nic,“ zalhala. „Já jen... chtěla jsem s malou přijet na návštěvu.“

„To samozřejmě můžeš, ale očekávám, že mi to dáš vědět dopředu. Co kdybys zavolala zítra odpoledne? Já promluví s otcem a dohodneme si nějaký závazný termín.“

„Dobře, já zavolám zítra. Pozdravuj tátu.“

Tereza přepočítala zbytek drobných. Bojím se jí, říkala si trpce. Proč nedokážu říct: Ahoj, dneska přijedu a basta.

Přesypala mince do druhé ruky a vyfukala číslo mobilního telefonu.

„Báro? Jsi doma, nebo na chalupě?... To je fajn... Co bys řekla na to, kdybych k tobě přijela dneska večer? Nebo spíš v noci. A zůstala asi týden?... Ne, nic se mi nestalo. Vážně. Tak já jedu. Ahoj.“

Uklidnila se až ve chvíli, kdy se vlak dal do pohybu. Teď už si to v žádném případě nemohla rozmyslet. Nemohla se vrátit, ale svým způsobem se jí ulevilo. Nejtěžší je vždycky první krok, pak už to jde. Vždycky to nějak jde. Jak to říkávala babička? „Když to nemůžeš přelézt nebo obejít, tak se tím probourej.“

To kvůli babičce a jejímu věčnému marodění se rozhodla pro zdravotnictví. Nejdřív samozřejmě pro medicínu, jak si přáli rodiče. Jenže ve druháku na gymplu se život převrátil vzhůru nohama. Rodiče odjeli na dovolenou do Chorvatska. V září, kdy ona už chodila do školy. Vrátil se jenom táta. Aby zařídil pohřeb...

„Přecenila síly při koupání,“ opakoval neustále. „Plavala daleko do moře, navíc v den, kdy vyvěsili černou vlajku, a koupání bylo jen na vlastní nebezpečí.“

Dlouho se s tím nechtěla smířit. Bylo to absolutní vykojení. Ztráta všeho, co tvořilo její život. Opravdu všeho, neboť tátovi nikdy neodpustila, že mámu nechal na pláži samotnou. Že tam nebyl, když ho potřebovala. Protože se chvíli předtím pohádali a on se šel projít, aby zadusil vztek. A máma si šla po jeho odchodu zaplavat. Ze stejného důvodu. Na pláži po ní zbyla jen deka a šaty. Tašku a osušku někdo ukradl. I proto si táta nejdřív myslel, že ho chtěla jen postrašit. Že odešla zpátky do bungalovu v osuš-

ce a s taškou přes rameno, aby mu nahnala strach. Rozhodl se, že za ní schválně nepůjde, že vydrží na větrné a skoro prázdné pláži co nejdéle. Až za hodnou dobu si všiml jakési záchranné akce v dálce u mola. Viděl shluk lidí a blikající modrý majáček. Šel se podívat spíš ze zvědavosti...

„Ten pohled už nadosmrti nedokážu vymazat!“

Ne, takhle to Tereze neřekl. Jí neřekl skoro nic. Ale ona ho večer po pohřbu slyšela na vlastní uši, jak se zpovídá svému nejlepšímu kamarádovi hlasem obtíženým vinou a rozmazaným slzami a taky posíleným těmi koňaky, co do něj nejlepší kamarád naléval, aby ho přivedl na jiné myšlenky.

Pak následovala doba zamrznutí, kdy Tereza na otce vůbec nepromluvila. Zamykala se v pokoji a jídlo si brala z ledničky, až když odešel do práce. Ona sama nechodila nikam. Dokonce ani do školy ne. Celé dva týdny vydržela zamčená v bytě, než otci došla trpělivost a dveře jejího pokoje prostě vyrazil. Hádku, která následovala, se snažila Tereza vytěsnit z paměti, protože při ní padla slova, která neměla být nikdy vyřčena. Křičela mu do tváře, že je to stejné, jako kdyby mámu zavraždil, a on jí dal takové dvě facky, že upadla na zem a z nosu jí vyhrkla krev. Uhodil ji poprvé v životě. Chvilí vypadal stejně vyděšeně jako ona, pak jí přinesl namočený kapesník a druhý den ji donutil jít do školy. Tereza sice šla, ale výuku zcela bojkotovala. Ve škole byli zpočátku tolerantní, pak přitvrdili a po katastrofickém pololetním vysvědčení si ředitelka pozvala otce na kobereček a bez obalu mu sdělila, že by bylo pro všechny lepší, kdyby Tereza studium ukončila.

Terezu to z letargie nevytrhlo, opuštění gymnázia chápala jako trest pro otce, ne pro sebe. Trochu ji překvapilo, že jen pokrčil rameny a řekl: „Jednou třeba budeš litovat.“

Potom se jí zeptal, co chce dělat dál, a když odpověděla: „Nevím,“ nadhodil téma průmyslovky. Jako stavební inženýr se kdysi kochal nadějí, že třeba půjde v jeho stopách. Odmítla stejně jako přede dvěma lety, kdy ta otázka přišla na přetřes poprvé. Neměla pro to povolání žádné předpoklady. Pro žádné jiné koneckonců také ne.

Pak, možná to zavinila náhoda, možná to bylo předurčení, se ocitla na chirurgii s prasklým slepákem. Vezli ji houkačkou z domova až do krajského špitálu, jenže si to nemohla vůbec vychutnat, protože jí bylo strašně zle. Na chirurgii si pobyla dost dlouho a místo jedné jizvy, jakou měly ostatní pacientky, měla dvě. Kvůli zánětu pobřišnice jí tou druhou protahovali drény.

Na oddělení se skamarádila s Kamilou a Jiřinou, které tam absolvovaly povinnou praxi. Byly to žákyně ze třetáku, zárodky budoucích sester. Chodila s nimi kouřit do koupelny pro personál, a když je tam jednou načapala přísná a dost nepříjemná učitelka praktického výcviku, vzala Tereza všechny ty vykouřené vajgly na sebe. Když se pak vrátila z nemocnice domů, prohlásila, že se chce stát sestřičkou.

Nikdy nepátrala, jak to otec zařídil, ale od nového školního roku začala chodit na zdrávku. Byla o tři roky starší než nové spolužačky, a tak si nějakou dobu namlouvala, že to je přesně ten důvod, proč s nimi nedokáže najít společnou řeč. Pak je zaslechla, jak ji pomlouvají. Byla divná, pro ně cizí a prostě „jiná“.

Stáhla se do ulity a setrvala v ní až do konce studia. Díky přátelství s Kamilou a Jiřinou, které před ní měly tři roky náskok, se naučila spoustu praktických věcí dřív, než na ně ve škole došla řada. Nemocniční život se jí líbil, líbila se jí i autorita, kterou to bílé oblečení přinášelo. Když její spolužačky

ve druháku teprve poznávaly základy praktického výcviku, ona chodila s Kamilou na noční, roznášela léky, měřila tlaky, píchala injekce a přitom nasávala nemocniční atmosféru s nedočkavostí nováčka toužícího po samostatnosti.

Nedočkavost ji přešla pár týdnů poté, co jako čerstvě diplomovaná sestra nastoupila na internu. Nelíbilo se jí tam. Zpočátku si namlouvala, že se to časem poddá, ale bylo to pořád horší. Kam se hrabaly zkušenosti ze školní praxe. Tady platily docela jiné zákony. Navíc jako s čerstvou absolventkou se s ní starší sestry moc nepáraly. Připadala si jako poslední služka a začala se bát každé další směny. Nakonec z interny doslova utekla. Jako záminku použila alergii na saponáty a dezinfekce. Nemocnice jí nabídla práci v kanceláři a ona ji dost neuváženě přijala. Sesterskou uniformu vyměnila za civil a pobíhání po velkém oddělení za sezení v malém kamrlíku, o který se dělila s dalšími dvěma kolegyněmi. Jedné bylo kolem pětadvaceti a zajímala ji především móda, druhé přes padesát a zajímala ji jenom vlastní vnoučata. Práce byla nudná a stereotypní a Tereza se od ní odreagovala na setkáních se starou partou z gymnázia, jejíž jádro tvořila Bára, Jakub, Roman a Helena. S nimi vydržela žvanit do noci nad kafem a mírně zvětralým pivem o všem možném, co nemohla probrat s nikým jiným než právě s nimi.

Bára byla ovšem jiná kategorie, kamarádily spolu už někdy od deseti let a na gymnázium šly společně. Bára bývala odjakživa dospělejší, racionálnější, asi i chytrější. Přitom připravená naslouchat steskům a v pravou chvíli nabídnout pomoc. Stejně jako dneska. Na nic se nevyptávala, prostě jen řekla: „Přijed’.“

Tereza se vytrhla z myšlenek, protože uličkou mezi poloprázdnými sedadly procházel průvodčí a oznamoval zpoždění.

Vlak zastavil mezi poli, obklopen pohodou letního podvečera. Vzduch rezonoval bzučením hmyzu, stíny vržené stojícími vagony se prodlužovaly a z neposečených luk za tratí se táhla vůně uplynulého horkého dne.

Tereza se zhluboka nadechla. Vůně jsou nejintenzivnějším faktorem při vyvolávání vzpomínek. A tahle byla pronikavá. Stejně jako vzpomínka na loňský červenec.

Jela tehdy stejnou tratí za stejným cílem. V kanceláři dala výpověď, čekaly ji dva týdny placené dovolené a od září nástup do nového místa, které si našla přes inzerát. Těšila se na koupání, na opalování a na pohodu s Bárou. Tehdy ještě netušila, že Báry si to léto moc neužije.

Červenec 1995 – Bára

Bára z lehátka sledovala přivřenýma očima jezevčíka, který se pracně snažil podhrabat pod brankou. Působil v horkém dni dost upachtěně, ale ve svém konání ani na chvíli nepolevil. Nakonec zřejmě usoudil, že je vyhrabaná díra dost hluboká, a pokusil se s kňučením protáhnout dovnitř. Chvíli to vypadalo, že nemůže ani tam, ani zpátky, ale pak se přece jen nějak prosoukal a nadšeně se rozběhl k fence neurčité rasy ležící ve stínu túje.

„Máš smůlu, hochu.“ Bára se vymrštila z lehátka a zata-rasila mu cestu.

„Na tebe jsme tak zvědaví. Koukej mazat domů! A ty, Kettyno, na místo!“ okřikla fenku, která vyskočila zároveň s ní a nezakrytě projevovala jezevčíkovi náklonnost. „Za takový štěňata by se mi naši poděkovali.“

Vystrčila jezevčika za branku, do pracně vyhrabané díry umístila pískovcový balvan, přidala několik menších a pečlivě udusala hlínu kolem. Chvilí se dívala, jak se jezevčik s kňučením pustil do nové překážky.

„Kdybys šel radši domů, ty troubo,“ doporučila mu, ale pak se nad ním smílovala a přinesla mu z chalupy misku s vodou a hrst piškotů. Zhltl to, jak nejrychleji dokázal, a bez otálení se pustil do dalšího podhrabávání. Sexuální pud byl silnější než únava.

„Jako u lidí,“ řekla mu na rozloučenou. „Taky si to málokdy dají vymluvit.“

Podrbala Kettynku ležící na svém místě ve stínu. „Hodná holka. Já vím, že za to nemůžeš. Taky si tě páníčkové mohli nechat doma, alespoň než přestaneš hárat.“

Na vesnici, kde na jednu fenku připadalo dvacet psů, bylo hlídání hárající fenky stresovou záležitostí. Navíc tu skoro nikdo neměl plot a psi se potulovali volně po vsi. Včera jich tu vartovala před vrátky celá tlupa, dnes řady prořídly, někteří páníčkové si odvedli své miláčky domů. Dva vořeši se váleli na cestě pod autem, kde bylo ve stínu trochu snesitelněji, jen neúnavný jezevčik se zarytě pokoušel podhrabat dovnitř. Bára ho nedokázala odehnat, ostatně dodneška nevěděla, komu patří.

Chalupu koupili teprve předloni, tátovi ji dohodil kolega, který už vlastnil vedlejší dřevěnici. Maminka byla hodně nadšená a neodradilo ji ani to, že chalupa sice vypadala navenek hezky, ale ve skutečnosti potřebovala generální přestavbu. Co se Bára pamatovala, trávili rodiče (chirurg a vrchní sestra) většinu víkendů opravami. Vzdor tomu, že ve svém povolání byli rychlí a zruční, s lopatou či zednickou lžící vypadali neodolatelně komicky.

Právě se chystala natáhnout zpátky na lehátko, když u vedlejší dřevěnice se skřípěním zastavilo auto.

Opřela se o plot.

„Ty sem ještě trefíš?“ zeptala se mladého muže, který jí mával na pozdrav a přitom vytahoval z auta kupu zavazadel. Jako posledního vylovil rozespalého asi čtyřletého blondáčka.

„Ahoj Davide,“ pozdravila ho, ale kluk si šmudlal oči a neodpověděl.

Tomáš postrčil syna dopředu.

„Neumíš pozdravit?“

Dítě zarytě mlčelo.

„Tak se běž přivítat s babičkou, podívej, už ti jde naproti.“

Bára se stáhla zpátky za plot.

„Nebudu rušit rodinnou idylku. Přijď na kafe, až budeš mít náladu. Tedy – pokud se tu hodláš zdržet.“

„Hodlám. Asi tři dny. Jsou tu vaši?“

„Přijedou za týden.“

„Tak na to kafe postav rovnou.“

Přišel mnohem později, než čekala. Už byla oblečená a právě hledala klíčky od auta.

„Ty někam jedeš?“

„Pro kamarádku na nádraží. Na to kafe si musíš chvílku počkat.“

„Kamarádku? Hezkou?“

„To víš, že hezkou. Ale to tebe nemusí zajímat. Seš ženatý!“

„Už ne.“ Mělo to znít lehce, ale ona dobře zaslechla spodní trpký tón.

„Promiň.“

„Neomlouvej se. Myslel jsem, že to víš. Naše mámy před sebou přece nic nesmlčí.“

„Ta moje mi to neřekla a s tou tvou jsem ještě nemluvila. Přijela jsem teprve včera večer.“

Při řeči obracela naruby kabelku a kapsy a nakukovala pod lehátko.

„Co hledáš?“

„Klíče od auta. Vždyť jsem je ještě před hodinou měla v ruce. A mám nejvyšší čas.“

„Já tě tam odvezu. Zvlášť jestli je ta kamarádka skutečně tak hezká, jak tvrdíš.“

Teď to teprve mělo ten správný tón.

„To si piš, že je.“

Bára postrčila Kettynku do chalupy a zamkla za ní dveře.

„Kettynko, čekej, já se hned vrátím.“

V odpověď se ozvalo teskné zavytí provázené drápáním dveřní výplně.

Vořeši hlídkující u branky s nadějí vzhledli, ale když poznali, že objekt jejich zájmu zůstal doma, zklamaně se stáhli zpět do stínu. Jen jezevčík vyprovázel odjíždějící auto až na konec vesnice.

„Ta je tak pěkná,“ navázala Bára, když si zapínala pás, „že si může vybírat. A takoví jako ty...“

„Tím chceš říct co?“ skočil jí do řeči.

„Tím chci říct – tak opotřebovaní životem jako ty...“

„Pěkně děkuju.“

„...u ní mají asi stejnou šanci, jako má ta smečka před vrátky u naší Kettyny.“

Smáli se ještě ve chvíli, kdy zastavovali před nádražím.

Červenec 1995 – Tereza

„...Smidary, Ohnišťany, Ostroměř, Šárovцова Lhota, Bělohrad...“

Tereze se přestalo chtít spát. Většina těch názvů sice zněla praštěně, ale krajina byla krásná. Po nekonečné rovině kolem Roudnice a Mělníka byla všechna ta zelená údolíčka, rozhozená mezi nízkými kopečky, osvěžující. Marná sláva, hnědo-bílé dřevěnice měly něco do sebe a na oči unavené věčným zíráním do betonových kostek sídliště působily jako balzám.

Podkrkonoší. Nepamatovala si, že by sem někdy zavítala. Tímhle směrem si dokázala vybavit jen školní výlet na Sněžku. A to už bylo pěkně dávno. Většinu života prožila poblíž Prahy – Slaný, Kladno, pak Roudnice. Na prázdniny jezdila k babičce na Šumavu, ale po její smrti rodiče domek prodali, táta nebyl chalupářský typ. Raději cestoval. A máma měla ráda moře... Když si pak vzal Kristýnu, neuměla si ji představit, jak seká někde na zahradě trávu nebo nosí zedníkům k míchačce pivo. K elegantnímu zjevu dokonalé sekretářky se to nehodilo. Vlastně, když se to tak vezme, neuměla si tak představit ani Bářiny rodiče. Maminka (Bára nikdy neříkala máma, ale jen maminka) působila na první pohled stejně elegantně jako Kristýna. Byla vrchní sestrou na poliklinice, to znamenalo, že uměla promluvit s lidmi a dokázala zorganizovat práci sobě i ostatním. Nejlíp, jak říkala Bára, ji ovšem uměla zorganizovat tátovi. Primář Janda si pobyt na chalupě původně představoval jako plynulý přechod mezi houbařením, rybařením, procházkou se psem a posezením v místní hospůdce. Na vzhledu chalupy mu příliš nezáleželo, dokázal by bydlet i v bedničce od syrečků a bylo by mu to fuk. Přesně to o něm za jeho zády prohlašovala Bára, ale hned dodávala, že to není její vlastní výrok, ale mamčin.

To byly chvíle, kdy Tereza Báře záviděla. Ono láskyplné znevážení rodičů mělo vůni normálního života.